

עמדו, ולא לקחו ממקומם, ולא קרבו אליו. אמר רבי פנחס, אמר להם שילכו לדרפם, שהרי לא נתנו להם רשות לחזור?

אמר רבי שמעון, ידעתי שהקדוש ברוך הוא רוצה להרחיש לנו נס. עופות עופות! לכו לדרפכם, ואמרו לאותו הממנה עליכם שהרי בהתחלה היה ברשותו, וכעת זה לא קים ברשותו. אבל העלינו אותו ליום הסלע, כשעולה ענן בין שני חזקים, ולא מתחברים. התפזרו אותם עופות והלכו.

בין כך הרי שלשה אילנות מתפשטים בענפים לשלשה צדדים עליהם, ומעין מים נובעים לפניהם. שמחו כל החברים, ושמחו רבי פנחס ורבי שמעון. אמר רבי פנחס, טרח גדול היה לאותם עופות בתחלה, וטרח בעלי חיים לא צריכים, שהרי פתוב (תהלים קמה) ורחמי על כל מעשיו. אמר רבי שמעון, אני לא הטרחת אותם. אבל אם הקדוש ברוך הוא חס עלינו, איננו יכולים לדחות את המתנות שלו. ישבו תחת אותו האילן, ושתו מהמים ונהנו שם.

פתח רבי פנחס ואמר, (שיר השירים ד) מעין גנים באר מים חיים ונזלים מן לבנון. מעין גנים, וכי אין מעין אלא אותו מן גנים? והרי כמה מעינות טובים ונכבדים יש בעולם! אלא אין כל ההנאות שוות. יש מעין שיוצא במדבר במקום יבש - הנאה יש למי שישב ושותה. אבל מעין גנים, כמה טוב הוא ונכבד. אותו מעין עושה טוב לעשבים ולפרות, מי שמתקרב אליו נהנה בכל; נהנה במים, נהנה בעשבים, נהנה בפרות. אותו מעין מתעטר בכל. כמה שושנים,

קיימו, ולא נטלו מדוכתייהו, ולא קריבו לגבייהו. אמר רבי פנחס אימא לון דיהכון לארתייהו, דהא לא יהבין לון רשו לאהדרא.

אמר רבי שמעון, ידענא דקודשא בריך הוא בעי למרחש לן ניסא. עופין עופין זילו לארתיכו, ואמרו לההוא דממנא עליכו, דהא בקדמיתא הוה ברשותיה, והשתא לאו ברשותיה קיימא. אבל סליקנא ליה ליומא דטגרא, כד סליק עיבא בין שני תקיפין, ולא מתחבראן. אתבדרו אינון עופי ואזלו.

אדהכי, הא תלת אילנין, מתפשטן בענפין לתלת סטרין עלייהו, ומעיינא דמיא נבעין קמיייהו. חדו כלהו חבריאי, וחדו רבי פנחס ורבי שמעון. אמר רבי פנחס טורח סגי הוה לאינון עופי בקדמיתא, וטורח בעלי חיים לא בעינו. דהא (תהלים קמה) ורחמי על כל מעשיו כתיב. אמר רבי שמעון, אנא לא אטרחנא לון. אבל אי קדשא בריך הוא חס עלן לית אנן יכלין לדחייא מתנן דיליה. יתבו תחות ההוא אילנא, ושתו מן מיא, ואתהנו תמן.

פתח רבי פנחס ואמר, (שיר השירים ד) מעין גנים באר מים חיים ונזלים מן לבנון. מעין גנים, וכי לית מעיין אלא ההוא מן גנים, והא כמה מעיינין טבין ויקירין אית בעלמא. אלא לית כל הנאות שוין. אית מעיין דנפיק במדברא, באתר יבישא, הנאה אית למאן דיתיב ושתי. אבל מעיין גנים, כמה איהו טב ויקירא, ההוא מעיין עביד טיבו לעשבין ואיבין, מאן דקריב עליה אתהגי בכלא. אתהגי במיא, אתהגי בעשבין, אתהגי באיבין. ההוא מעיין מתעטרא בכלא. כמה וורדין, כמה